

N:o 182.

Af herr **J. A. Johansson** i Bastholmen, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i lotsförordningen, afseende lotsningen längs bohuslänska kusten.*

I följd af de lifliga affärsförhållanden, hvilka under senare 10—15 åren efter hand uppstått och nu mera förefinnas inom bohuslänska skärgården — hvaribland den för hvarje år allt mer tilltagande exporten till utlandet af sillvaror och granit torde förtjena särskildt bemärkas — har sjöfartstrafiken derstädes blifvit högst betydande, icke allenast direkt från bohuslänska hamnar till utlandet, utan äfven längs hela bohuslänska kusten. Denna sist anmärkta trafik, vid hvilken jag nu särskildt vill fästa uppmärksamheten, är uppkallad till större delen genom de många salterier, som blifvit anlagda derstädes och finnas spridda utefter den långsträckt kusten; och inträffar det icke sällan, att ett fartyg kan hafva last att intaga vid ett större antal af dessa salterier för en och samma resa, samt sålunda nödgas passera hela skärgården tills full last erhållits.

Trafikförhållandena i bohuslänska skärgården äro på grund häraf helt olika nu emot förr och betinga därför vissa förändringar i lotsförordningen.

Då det inrättades ett flertal smärre lotsstationer utefter kusten på cirka 1 å 2,5 sjömil afstånd från hvarandra, var syftmålet dermed från början att vid vestliga stormar, då strömmen ofta sätter rätt ned mot land, kunna med lots förse de talrika fartyg, hvilka under dylika förhållanden drefvos mot bohuslänska kusten och der hotades med undergång. De såsom följd af nämnda syftmål gifna och hittills gällande bestämmelserna, att lots ej eger rätt att lotsa bortom närmaste lotsstation, hafva emellertid för den inomskärs lifliga trafiken kommit att medföra så väl stora och onödiga kostnader som dyr tidsutdrägt, med anledning af alla de täta lotsombytena — kostnader, hvilka, utom den tid, som förspilles, kunna för ett enda fartyg uppgå till

flera hundra kronor. Dessutom utsättas fartyg i nu framhållna trafik dels för faran att icke erhålla lots, då sådant bäst behöfves, emedan lotsarne kunna vara upptagna å annat håll, och dels för jemförelsevis höga lotsutgifter, enär dessa för första milen af afståndet mellan de korta lotslederna äro enligt taxan tre gånger så höga som för derpå följande.

Dessa stadganden hafva också helt naturligt blifvit så opraktiska, att man endast undantagsvis kan betjena sig af kronolots, utan har man i stället nödgats välja den utvägen att anställa s. k. »känd man» om bord. Då det emellertid understundom kan vara tvifvelaktigt att påträffa en sådan man, som är kompetent för det viktiga uppdrag, åt honom anförtros, torde det vara både för rederierna och lotsarne fördelaktigt och högst önskvärdt, att en förändring härutinnan komme till stånd.

Med anledning af ofvan anförda omständigheter vågar jag för den skull vördsamt hemställa,

det Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att sådan ändring i nu gällande lotsförordning måtte verkställas, att — jemte det skyldighet stadgades för lots att utan ombyte lotsa längs hela bohuslänska kusten från Göteborg till norska gränsen — lotsarne bibragtes nödiga kunskaper för denna pligts fullgörande; samt att den blifvande taxan för sådan långlotsning måtte sättas så rimlig, att rederierna kunde föredraga att använda kronolots.

Stockholm den 27 januari 1893.

J. A. Johansson

från Bohuslän.

Uti ofvanskrifna motion instämma

C. T. Lind.

C. Maur. Ekström.